

(Så trodde de själva: de sade till Frälsaren:
vi hafve en fader, nemligen Gud: och alla
som hafve dygden till salighets grund, (som
samma tro) hänekas ju, enligt Bibeltalkare
mening, att denna likenelse, under bilden
af den äldre Sonen, som blef afvänd från
den förlofade Sonen.
1759. Men de orden: "Att mitt är ditt
visar tydligen att denna likenelsen gör
på djupet af Nådens stora kemlighet. Man
har trätt, att med den äldre Sonen förtas
Israels folk, och med den yngre hedvin-
garne blit värt dock något tholigare, än
den tälningen, att den äldre Sonen var
de egenrättfärdige Farisearna, och den
yngre Publickanerna: kunn kunde
den himmelske Fadren säga om Sö-
nerna "Att mitt är ditt". Dessa ord visa
att den äldre Sonen var en sådan Per-
son allvring hade förfärat bort de an-
daga påfrömmas, han var en sådan Per-
son Allhjämt hade trent Faderen, och
varit dragen i Förälska kuset, med ett
ord: den äldre Sonen var en sådan Per-
son, som allvring hade förfärat de an-
deliga påfrömmas genom synden,
och hvilken Person kunde det vara?
1760. Orden: "Att mitt är ditt", kunnaiska
gerna påstå på någon annan än Eng-
larna, som bibehållit sin medskapade
herlighet och offver. Den enda prä-
riheten, kunnais, är den äldre Sonen,
afvänd från afver den nåd, som
Fadren förfärat på den förlofade

onen: det heter nemligen på ett annat
att Englarne glädje sig öfver en syndare, som
sig omvändes och dötarar. Men tillämpa
alla dessa Orden Att mitt är ditt på
någon menniska, så blir hela Nådens
ordning fortfarande bortkämmt. Man skulle
då verkligen vara trungen att tro, att
det finnes menniskor, som förtjena
saligheten genom sin Egen rättfär-
dighet: eller det skulle finnes menniskor,
som icke hafva syndat: det skulle
finnas menniskor, som icke behöfva
bättring och omvändelse: det skulle
finnas menniskor, som icke behöfva
Försoning.
1761. Då skulle verkligen alla Filosofer
på vatten på sin guord. De skulle då
kunna tillägna sig elletta ställe ur Hin-
beln, för att dermed styrka sin öfvertyg-
gelse, att dygden belönas sig sjelf,
och vander ytterligare belönas. Slutlåg
den skulle blifva den, att endast den
brättfärdige behöfver Försoning med Gud
men icke den dydige. Men för det påstas
liga Förnuftet är det alldeles nöd-
vändigt att tänka på: Dygden belö-
nas sig sjelf och vander ytterligare
belönas. Och satsen äger sin riktig-
het, om den tillämpas på Englarne.
Men blir alldeles fullst, och den
tillämpas på menniskor. Ty om alla
äro syndare, så finnes ingen dygd på
Jorden.